

Politiikan taide

CrimethInc.

Sisältö

Politiikka on erillisyyden taidetta	3
Politiikka on ulkopuolelle sulkemisen taidetta	3
Politiikka on erottelun taidetta	3
Politiikka on edustamisen taidetta	3
Politiikka on välittymisen taidetta	4
Politiikka on yhtäläistämisen taidetta	4
Politiikka on abstraktion taidetta	4
Politiikka on harhaanjohtamisen taidetta	5
Politiikka on lykkäämisen taidetta	5
Politiikka on laskelmoinnin taidetta	5
Politiikka on mukauttamisen taidetta	6
Politiikka on sulauttamisen taidetta	6
Politiikka on kontrollin taidetta	6
Politiikka on tukahduttamisen taidetta	7
Politiikka ei ole taidetta lainkaan	7

Politiikka on erillisyyden taidetta

Väitetään että se on erillään kaikista muista toiminnan piireistä, ja pystyy kuitenkin samalla hallitsemaan niitä kaikkia. Politiikka alkaa siitä missä jäävät taakse jokapäiväinen kokemus, henkilökohtaiset kiinnostukset, intohimo ja runous ja toverillisuus – lyhyesti sanottuna kaikki mikä tekee ihmiselämästä mielekäästä, kaikki mikä voi kertoa ihmisille kuinka tehdä päätöksiä omaksi parhaakseen. Politiikan näyttämöllä ei voida suunnata huomiota mihinkään millä on todella merkitystä – sen paremmin tarjoilijan ikävystymiseen kuin byrokraatin muistinmenetykseenkään, vaikka juuri sillä näyttämöllä tehdyillä päätöksillä on kauaskantoisia vaikutuksia kaikkiin muihin.

Politiikka on ulkopuolelle sulkemisen taidetta

Koska politiikan täytyy pysyä erillisenä todellisesta ihmiselämästä, kaikesta mikä voisi antaa sille hampaat ja sydämen sykkeen, on ammattilaisten rooli politiikassa kiistaton – on ilmiselvää että voimme korkeintaan vaihtaa heitä aika ajoin. Nämä ammattipoliitikot saattavat olla vaaleilla valittuja edustajia, tai he saattavat olla paremmin naamioituneita ”paikallisiksi aktivisteiksi” ja ”yhteisön organisoojiksi.” Kummassakin tapauksessa heidän johtamansa järjestelmät ovat aivan liian monimutkaisia, jotta kukaan poliittisen luokan ulkopuolinen voisi niitä ymmärtää; ja toisin päin sanottuna, kuka tahansa joka onnistuu oppimaan näiden järjestelmien sisäiset toimintatavat päätyy väistämättä itse poliittisen luokan jäseneksi.

Politiikka on erottelun taidetta

Politiikka on kaikkein perimmäisin erikoistumisen ala, joka on kaiken modernille yhteiskunnalle ominaisen erikoistumisen ja työnjaon ytimessä: jos vain pieni eliitti voi tehdä yhteiskuntaa kokonaisuutena koskevia päätöksiä, niin miksi kenenkään muun kannattaisi ymmärtää tai tehdä muuta kuin näytellä omaa ahdasta rooliaan tässä yhteiskunnassa? Kun ihmiset hyväksyvät osansa köyhänä päivätyöläisenä mahtavan valtiojättiläisen mahassa – jättiläisen, jonka toimintaan heillä ei ole osaa eikä arpaa – niin heitä tuskin innostaa yrittää oppia tuntemaan tai löytää yhteistä asiaa ajettavaksi muiden, saman jättiläisen muodostavien ihmisten kanssa.

Politiikka on edustamisen taidetta

Se nojaa oletukseen, että poliittista luokkaa lukuunottamatta kaikki muut ovat epäaktiivisia. Jos kaikki toimisivat omasta puolestaan, se olisi puhdasta anarkiaa – sitä paitsi ihmiset eivät ole tottuneet ajattelemaan tai toimimaan omasta puolestaan, eikö niin? Niinpä ihmiset voivatkin osallistua heitä koskevien päätösten tekemiseen vain sivurajojen takaa, katsojina jotka kannustavat yhtä suosikkia toisen sijaan, ja valitsevat nuo suosikkinsa yhtä sattumanvaraisesti kuin kaikkien muidenkin merkityksettömien valintojen kohdalla. Luovuttaessaan pois oman kykynsä esittää vastauksia yhteisiin [sosiaalisiin] ongelmiin, luovuttavat ihmiset kykynsä määrittää mitä kysymyksiä ylipäänsä käsitellään: sillä omat etunsa voi oppia tuntemaan ainoastaan tekeillä itse päätöksiä. Jotkut reformistit kaupittelevat huuruksia unelmia paremmin osallistavista

edustuksellisista järjestelmistä, mutta maailma jossa ihmiset toimivat omasta puolestaan eivätkä siksi tarvitse edustajia – sellainen ei tulisi mieleenkään.

Politiikka on välittymisen¹ taidetta

Aivan samoin kuin paavi tulkitsee Jumalan tahtoa, tieteilijä selittää maaemon lakeja ja professori antaa historianluentonsa, niin politiikan ammattilainen toimii välittäjänä ihmisten ja heidän omien kykyjensä välissä. Siksi omat kyvyt alkavat näyttää siltä kuin ne olisivat itsestä irrallisia ja itselle vieraita. Lisäksi, kun poliitikot edustavat ihmisiä politiikan näyttämöllä, he alkavat edustaa ihmisiä heille itselleen: mitä ikinä hän uskookaan, sen täytyy olla mitä yleensä uskotaan, mitä ikinä hän tekeekään täytyy olla sama mitä yleensä halutaan – kuinka hän muuten olisi päässyt valtaan? Samoin myös yksilöiden väliset vuorovaikutukset, tiukasti rajatun poliittisen valtapiirin ulkopuolella, tulevat välillisiksi: ihmiset eivät enää ole suhteissa toisiinsa ainutlaatuisina olentoina, vaan vallitsevan järjestyksen mukaisissa rooleissa. Kuten järjestäytyneessä uskonnossa, jossa ei ole ihmisten välisiä, vaan ainoastaan uskovien välisiä suhteita, niin myös politiikassa yhteen eivät tule yksilöt vaan kansalaiset, puolueen jäsenet, ideologit. Jokaisen ihmisen ja jokaisen toisen välillä, samoin kuin kaikkien ihmisten ja heidän muodostaman yhteiskuntarakenteen välillä on suodattimia jotka estävät kaikki kommunikaation ja vuorovaikutuksen muodot muutamaa säännönmukaista muotoa lukuunottamatta. Politiikka kukoistaa aina siellä missä järjestön ohjelma syrjäyttää yksilöiden tarpeet ja halut.

Politiikka on yhtäläistämisen taidetta

Politiikka opettaa ajattelemaan enemmistöjen ehdoilla, arvioimaan oikeata ja väärää yleisen mielipiteen mukaan omantunnon sijaan. Parhaimmillaan tällä tavoin kasvatetun ihmisen täytyy vakuuttaa itselleen ja toisille että suuri enemmistö haluaa – tai haluaisi! – samoja päämääriä joihin hän itse haluaa, vaikka asia ei näyttäisikään oikeasti olevan niin; pahimmillaan, ja useammin, tämä kasvatusta saa kaikki toisinajattelevat tuntemaan itsensä voimattomiksi harhaanjohdetun massan edessä. Ihminen joka yrittää taivuttaa enemmistön puolelleen oppii, hävitessään vaalit ja kampanjat toisensa jälkeen, kuinka pieni ja mitätön hän on, kuinka vähän hän voi saavuttaa – ilman että hänen tarvitsee edes ottaa itse toimimisen riskejä. Jos heitä ei voi voittaa, niin liity heihin, hän väistämättä pääättelee – joko myönnytys myönnytykseltä, tai sitten yhdellä suurella nihilistisellä antautumisen eleellä. Mitä epätodennäköisimpiä liittoja syntyy, ja nämä liitot taistelevat päihittääkseen toisensa kilpailussa siitä kuka kahmii tarpeeksi äänestäjiä enemmistön muodostamiseksi. Ne jotka eivät onnistu löytämään joukkoa johon liittyä tekevät itsensä merkityksettömiksi – sillä mitä yksi ihminen voi tehdä niin monen edessä?

Politiikka on abstraktion taidetta

Jotta valta voitaisi mahdollisimman täsmällisesti siirtää äänestäjiä edustaville ammattilaisille, tiivistetään laajojen ihmisjoukkojen yksilölliset luonteenpiirteet ja kiinnostuksenkohteet kar-

¹ Suom.huom: Välittyminen: 'mediation'. Vrt. 'välitteinen' (median, edustajien, teknologian ym. välittämä) välittömän vastakohtana.

keiksi yleistyksiksi. Ihmiset jopa itse tekevät innolla abstraktioita itsestään – sillä mitä yksinkertaisempi on leima, sitä raaempaa voimaa sen taakse voidaan oletettavasti koota. Hyvin moninaiset, omalaatuiset halut niputetaan yhteen ja pelkistetään pienimpiin yhteisiin tekijöihinsä suurpiirteisissä puolueohjelmissa, ja näin yksilöt pelkistetään massoiksi. Poliitikot edustavat ihmisiä, ja paha periköön ne jotka eivät hyväksy hallintaa; abstraktiot edustavat väestötilastoja, ja paha periköön ne joita on mahdoton luokitella!

Politiikka on harhaanjohtamisen taidetta

Se on epävakaa yhteiskunnan ylipaineenttiili, joka tarjoaa rakentavan toimintatavan niille joiden erimielisyys saattaisi muussa tapauksessa saada tuhoavia muotoja, niin että kaikki heidän yrityksensä kyseenalaistaa vallitsevia olosuhteita vain uusintavat niitä. Toisinajattelijalle se on villihanhen perässä juoksemista, jossa tuhlaantuu kaikki se energia ja loistavat ajatukset jotka hänellä olisi tarjota, rajaten hänet merkityksettömiin väittelyihin niiden kanssa joiden pitäisi olla hänen tovereitaan, vuoropuheluun niiden kanssa joiden kanssa hän ei voi koskaan olla vaarallinen, ja puuhiin jotka romanttisessa idealismissaan ovat yhtä yhdentekeviä kuin epäkäytännöllisiäkin.

Politiikka on lykkäämisen taidetta

Sen ratkaisut ovat aina aivan kulman takana, mutta niihin ei koskaan päästä. Kuten kaikki, ja etenkin poliitikot tietävät, voidaan ongelmamme ratkaista ainoastaan kollektiivisesti – ja me teemme niin pian, kaikki yhdessä, mutta huomenna, kun kaikki ovat valmiita. Sillä välin jokaista yksilöä pyydetään käyttäytymään kunnolla ja odottamaan, ”samoin kuin kaikki muutkin” tekevät – lyhyesti sanottuna luopumaan kaikista vahvuuksistaan ja mahdollisuuksistaan, halvaannuttamaan itsensä vapaaehtoisesti niin että häntä voidaan edustaa, kaikkine seurauksineen. Poliitikassa maailman muuttamisen seikkailu muuttuu maailman muuttumisen odottelun pitkävetisyydeksi. Jokaista joka tahtoo toimia välittömästi, nykyisen tilanteen epäsuotuisuuksista ja jokaisen yksittäisen teon luontaisesta rajallisuudesta piittaamatta, pidetään epäilyttävänä: sanotaan että jos hän ei ole provokaattori, niin hänen vihollisensa voivat varmasti käyttää häntä sellaisena².

Politiikka on laskelmoinnin taidetta

Politiikassa ihmisellä ei enää ole ystäviä vaan liittolaisia; hänellä ei enää ole suhteita vaan liittosuhteita; hänen yhteisöstään tulee varanto josta voi ammentaa mahdollisia rivisotilaita shakinappuloiden tapaan hyväksikäytettäväksi ja manipuloitavaksi. On välttämätöntä tietää miten asiat ovat, valita omat sijoittamisensa huolellisesti, punnita ja mitata jokainen mahdollisuus –

² Mutta vain jos hän päättää että ”minä itse, juuri tässä, juuri nyt”, voi hän ryhtyä toimintaan yhdessä toisten kanssa – toimintaan jossa ei olla jatkuvassa toistensa kieltämisen tilassa, tilassa jossa kaikki ovat vapaita kontrolloimaan toisia mutta eivät toimimaan omasta puolestaan. Arvokkuus joka syntyy siitä että toimii noudattaakseen oman tuntonsa ääntä, siirtäen sivummalle kaikki pelot seuraamuksista; riemu joka on riittävä itsessään, ilman että huomisen tarvitsee maksaa tuottoa sijoitukselle: vain nämä voivat kantaa meidät maailmaan jossa silmämme eivät jatkuvasti kiinnity kellon viisareihin.

arvioida jokaista sopivaa tilaisuutta ja luokitella jokainen yksilö ja ryhmä, aivan samoin kuin hänen omat vihollisensäkin tekevät. Arvioimalla strategisesti sitä mitä hänellä on, hän saavuttaa kaiken muun paitsi halun panna uransa alttiiksi ja olla vaarassa menettää sen.

Politiikka on mukauttamisen taidetta

Miten tahansa radikaalia muutosta odotteleekaan, täytyy silti jotenkin tulla toimeen odotellessaan maailman muuttuvan; ja selviytymiseen keskittyessään – kuten kaikki tiedämme – sitä tekee myönnytyksiä. Ennemmin tai myöhemmin uppiniskaisimmankin kapinallisen täytyy tehdä jonkinlainen liitto vallalla olevien voimien kanssa: en häiritse sinua, jos sinä et häiritse minua. Arkiajattelu, tuo selviytymisen puolesta taisteleva vanha sissi, voi aina tarjota hyviä syitä itsensä hyväksyttäväksi tekemisen puolesta: käy ilmi että on olemassa joitain myönnytyksiä jotka eivät ole niin pahoja, ja eikö vallankumouksellisen tärkein velvollisuus ole elää taistellakseen vielä seuraavanakin päivänä? Kun taipuu kerta toisensa jälkeen pienemmän pahan puolelle, hyväksyy vähitellen pahan itsensä väistämättömänä. Sen sijaan jokaisen, joka ei halua olla tekemisissä minkäänlaisten pahuuksien kanssa, täytyy olla seikkailija – tai aatelisherra.

Politiikka on sulauttamisen taidetta

Yksi tehokkaimmista tavoista johtaa harhaan halu todelliseen muutokseen, ja kääntää se päivänpolitiikan jatkoksi, on esittää politiikan ammattilainen kumouksellisenä tai – vielä parempi – kääntää kumouksellinen politiikan ammattilaiseksi. Kaikki poliitikot eivät kampanjoi paikasta eduskunnassa – jotkut jopa kampanjoivat sitä vastaan. Samaan tapaan jotkut filosofit pääsevät varsin hyvälle palkoille arvostelemalla heitä ruokkivia käsiä. Todellisuus – tämän he tietävät hyvin, ja muuta he eivät siitä sitten tiedäkään – on aina monimutkaisempi kuin mikään mihin yksittäinen aktio voisi kiinnittää huomion. He pyrkivät kehittämään teorian joka kattaa kaikki sosiaaliset epäkohdat, niin että he vapautuvat täysin vastuusta tehdä niille mitään.

Politiikka on kontrollin taidetta

Kun kompromisseja on kerran tehty, kun yhteiskuntasopimus on allekirjoitettu, ei enää tarvita kyynelkaasua ja muoviluoteja pitämään ihmisiä järjestyksessä. Ihmiset pitävät itse itsensä järjestyksessä, odotellen ostarilla tai leffateatterissa, jököttäen liikenteessä matkalla töihin, maksaen vuokransa ja veronsa ja totellen jokaista sääntöä ja määräystä – ja jos jotkut sinisilmäiset radikaalit eivät näin tee, niin heidän omat radikaalit aatetoverinsa pitävät huolen siitä että he lopulta tekevät, sillä mikään ei ole arvokkaampaa kuin radikalismien hyvä maine. Jos joku tekee jotain äkkipikaista, kiirehtivät muut kieltämään ettäkö kukaan heidän suuntauksensa edustaja todella tekisi mitään sellaista, ja uudelleen kouluttamaan niitä jotka heidän omissa riveissään saattaisivat teon salaa hyväksyä. Mikään ei ole kauhistuttavampaa kuin ajatus yhdestä ihmisestä, joka ei toimi kollektiivisen hulluuden mukaisesti – koska jos sellainen on mahdollista yhdelle, niin mitä se kertoo kaikista muista? Jokainen ainutlaatuinen, itsemääräytynyt teko on kipinä joka lentää kauas sekä vallitsevien olosuhteiden että niihin kohdistuvan abstraktin kritiikin rajojen yli, uhaten niitä molempia – puhumattakaan vallitsevien olosuhteiden ja abstraktin kritiikin ylläpitäjistä.

Politiikka on tukahduttamisen taidetta

Tukahduttaa jokaisen, joka ei hyväksy sosiaalisen roolinsa rajoja, joka tahtoo muuttaa asioita omien halujensa pohjalta. Tukahduttaa jokaisen, joka haluaa tehdä lopun passiivisuudesta, pohdiskelusta ja valtuuksien luovuttamisesta, jokaisen joka haluaa ainoastaan sytyttää palamaan kaiken mikä häneltä niitä vaatii. Tukahduttaa jokaisen, joka ei halua antaa minkään järjestön syrjäyttää, tai minkään ohjelman lamaanuttaa korvaamattoman arvokasta itseään. Tukahduttaa jokaisen, joka haluaa välittömiä suhteita toisiin ja kokee että tämä on mahdollista ainoastaan kaatamalla aidat ja murtamalla muurit, niin sosiaaliset kuin fyysisetkin. Tukahduttaa jokaisen, joka ei halua vanhoa minkään ”meidän” nimiin. Tukahduttaa jokaisen, joka horjuttaa niitä myönnytyksiä joita kärsivällisesti odottavat ovat tehneet. Tukahduttaa jokaisen, joka panee itsensä peiliin toivomatta hyvitystä – joka puolustaa kumppaneitaan lemмен ja päättäväisyyden voimalla – joka kieltäytyy mukautumasta niihin lohdutus-palkintoihin joita kerran yrittäneet ja epäonnistuneet tarjoavat. Tukahduttaa jokaisen joka ei halua sen paremmin hallita kuin kontrolloidakaan – jokaisen joka haluaa elää ja toimia välittömästi, ei huomenna tai ylihuomenna – jokaisen joka haluaa muuttaa elämän kiehtovaksi seikkailuksi.

Politiikka ei ole taidetta lainkaan

Se on taiteen vastakohta: se on luovuuden ja spontaanisuuden kumoaminen, ihmissuhteiden latistaminen toisiinsa kytkeytyvien ketjujen verkostoksi. Vastaavasti kaiken taiteilun, joka tahtoo olla nimensä arvoista – elämäntaiteilun esimerkiksi – on oltava politiikan vastakohta: sen täytyy saattaa ihmisiä yhteen, saattaa heidät kosketuksiin kätkeytyneiden voimiensa kanssa, antaa heille mahdollisuus tehdä mitä he pitävät oikeana ilman pelkoa siitä että läheiset mieltävät tai laskelmoivat miten he voisivat siitä hyötyä.

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

CrimethInc.
Politiikan taide

Haettu 16.8.2012 osoitteesta: <http://takku.net/article.php/20070223232740293>
Alkuperäinen englanniksi: CrimethInc. – The Art of Politics.

fi.theanarchistlibrary.org